

„Jasně!“ přitakala Hanka a vzala Vilíka za uzdu. Otočila se zpátky k Estele. „Děkujeme, že jsme se mohly dívat.“ „Já děkuju, že jste mi pomohly,“ opáčila Estella. „Doufám, že se ještě uvidíme.“

„Mě neuvidíte, protože jsem tu dneska naposled a zítra odjíždím domů,“ pronesla Pepina smutně. „Bydlím ve městě.“

„Jako pohotovostní podkovářka cestuju po okolí, takže se možná někde potkáme.“ Estella se na ni usmála. „Moc a moc v to doufám.“

Když Pepina vedla Nugeta do stáje, ohlédla se a zjistila, že je mladá podkovářka sleduje s velice zamyšleným výrazem na tváři.

Kapitola 2

ZVLÁŠTNÍ DÁREK

Potom všechny děti trénovaly na odpolední soutěž. Na začátku týdne potřebovaly Pepina s Hankou pomocníky, aby šli vedle nich, když jely na poníkovi, ale teď už to zvládly samy. I když při střídavém klusu pořád hodně nadskakovaly, obě se dokázaly v sedle nadlehčit